

139
140
141
142

ALTAR DEL TOSSAL

ANY XLV

Núm. 45

resposta a «què és "Urbanidad" deia: "Urbanidad es la manera más conveniente de portarnos en sociedad"», i en aquell Llibre hi havia una idea que, poc més o menys expressava el següent pensament: La veritable decència naix del respecte propi, i no es respecta a si mateix la persona poc mirada en obres i paraules, és a dir, quan una persona ofén les altres amb paraules o amb obres, i no se'n dóna vergonya, es proclama que no sap respectar-se, a ella mateixa. Avuí a moltes escoles els faria vergonya d'ensenyar una assignatura que es digués Urbanitat, i crec que fa molta de falta; el que no s'aprén de menuts és difícil d'aprendre-ho de majors. Les pernes grans mal educades com més anys passen més s'hi tornen; per aixó avuí surten eixes promocions de «gamberros» i tota eixa plèiade de «fàcils de la destrucció per la destrucció», però qui educa avuí com cal? salvant algunes excepcions dignes... poquets, poquets... Què aprenen els vostres fills? U dels mitjans «de comunicació social» és la T. V. puix ella arriba als més allunyats racons del món, on de vegades no hi ha mestres, ni escoles, ni diaris, ni res de res; la «petita pantalla deixa bocabadats

els xiquets i els majors, i quan més curts de cervell i més limitats de cultura molt més. Què hi veuen? «Telefilmes» on «els valents» maten amb pistoles i metralletes, bombes de mà, etc., etc. Els infants abocats a la «petita pantalla on tot són ulls i orelles... com poden ésser educats en les regles més elementals del respecte als altres? i, no diguem res dels aparadors de certes botigues on les joguines són una reproducció perfecta; «la darrera paraula» de l'armament més modern dels «gansters»; el pare i la mare que els compren per als seus nens ¿no han pensat mai si els seus fills no se'ls despertaran els sentits innats de destrucció del pròxim? Cal educar i practicar la no violència. Les guerres són la pesta de la humanitat. Cal no mantindre aquest clima i educar xiquets i grans en l'amor a la dignitat de la persona humana. Pare Sant Vicent Ferrer. Pregueu pel vostres germans. Amén.

VICENT SORRIBES GRAMATGE
RECTOR

Rocafort, 4 febrer 1969.

! V A N N E S !

LLLL 142

5 de abril de 1969.

En el 550 aniversario de
la muerte del Santo.

Alrededores de Vannes.

Calma y apacible rumorero de un vientecillo marino.

Ambiente que nos evoca la lejana Valencia.

Hace mucho tiempo que sin llegarnos hacia tí, catedral de San Pedro, rue des Orfèvres, puerta de St. Vicent, murallas, jardines, campiñas... te recorremos, aspirando este perfume de «bruyere mauve» brezo esbelto, vástago espigado y muy florido, oyendo el murmullo de estos bretones muy amables, sintiendo sutilezas y afectos.

¡Como nos evoca esta vista de la «Chaumière» —choza—, la presencia de Fray Vicente Ferrer!

Es muy denso el cortejo.

Multitudes que van junto y en torno al fraile dominico.

Doce, quince portentos ha realizado en poco rato.

Amontónase la multitud.

Las gentes implorando tanto en el corazón como en el semblante angustiado, dolorido, el milagro.

Y este surge llanamente.

El niño contrahecho o inválido.

El falta de paz interior.

El lisiado por desgracia.

El ciegucecito de siempre.

El endemoniado, loco, manso o terriblemente irascible, que recobra una amable sensación de nueva vida, o apaciguada convivencia con sus padres, amigos o vecinos.

La resurrección del muchacho, de la pobre y joven madre en su primer y duro trance, del ya viejo...

Y síguese la naturalísima-increible curación.

El maravilloso portento.

La instantánea maravilla.

A plena luz de este clima marítimo. Con este sol no siempre claro.

En medio de un viento del Atlántico recio en las estaciones crudas del invierno.

Yo creo percibir aquí, en este altar de labra, ya dos siglos largos anterior a la presencia del Santo, el conmoverse ante su palabra, ante sus gozos y alocados arrebatos de sus agradecidos seguidores luego de celebrado el Santo Sacrificio, teniendo por cobijo, por remanso, la vieja edificación con aires de valencianísima barraca, ¿y por qué no la pudo haber inspirado el mismo a sus vecinos?, con la techumbre de hierbas de paja de trigo, adaptada a estas tierras ásperas de vendavales y humedades casi perennes, con sus verdes tan varios y junto como es costumbre en estas tierras francesas al camposanto.

Ante nuestra vista, casi de continuo esta bella visión de Vannes, nos sitúa la presencia, la efigie, las facciones del dominico predicando.

Y ahora, al cumplirse los cinco siglos y medio de su muerte, esperamos poder postrarnos ante estas piedras situadas en la ciudad que vio extinguirse su paso por la tierra.

B. GABOYARD